

Inde i Salen brød et nyt Hagelvejr løs, og samtidig fandt der et Opbrud Sted, — man fordelte sig igen i Værelserne. Per, der var tung i Hovedet af de ophedede Rums parfymemættede Atmosfære, havde ingen Lyst til paany at opsluges af Mylret. Med en rask Beslutning vendte han tilbage til Forstuen, fandt her sin Hat og Frakke paa en af de overfyldte Knagerækker og gik bort — ud paa Landevejen.

Aftenen var ganske sommerlig. Til den ene Side havde han Skoven, til den anden saae han ud over Sundet, hvorover der laa en røgagtig Taage. Et Par Gange standsede han og aandede dybt ud for ret at fylde sig med den dugkølige Luft, der friskende og ligesom rensende gennemtrængte hele Legemet. Hatten holdt han endnu i Haanden, og den langskødede Overfrakke havde han i Skyndingen kastet løst over sig, saa den hang frit ned fra Skuldrene som en Kunstnerkappe.

Han tænkte paa, at det altsaa nu galdt om for Alvor at tage fat paa Gennemarbejdelsen af Projektet. Og det skulde vel lykkes ham at rette Manglerne. Det Uheld, der i saa Henseende havde fulgt ham om Formiddagen, maatte skyldes Uoplagthed. Den næste Dag vilde det gaa bedre.

Ved et Vejsving, hvor han kom Vandet ganske nær, standsede han igen. Sundets hele Flade laa her udbredt foran ham mellem de vigende Kyster, overhvælvet af en næsten skyløs Himmel.

I flere Minutter stod han stille og lyttede til de bløde Klunk af Vandet langsmed Stranden. Ligesom hin Aften efter Hjemkomsten, da han havde staaet derhenne under „Skovbakken“ sammen med Jakobe, betoges han paa ejendommelig Maade af denne ensformige Lyd, der i den dybe